

בתנועה הרפה של עץ הפקאן

עטלף

כְּשֶׁהָרוּחַ שׁוֹרָקֶת בְּעֵץ הַחֲרוּב אֶת לְשׁוֹן
הַפֶּה שֶׁל אִמִּי, אוֹמֶרֶת אֶת שְׁמִי בְּבֵית
נָטוּשׁ שֶׁכָּל רֵעִפּיו נֶאֱכָלוּ, הָאֶפִּירוֹ,
הַצְמִיחוּ טַחֵב סָגֵל מִמְרֻצְפוֹתָיו הַקְרוֹת,
עֲטִלֵּף מִתְהַפֵּף עַל רֹאשׁוֹ, מִבֵּיט בְּעוֹלָם
נֶגֶד כַּח הַמְּשִׁיכָה, תִּלְוִי כִּמוֹ תִּקְוָה
אֲרֻכָּה וּמַעֲרָפֶלֶת, עַל פֶּתַח חֲלוֹן שְׁקֵרָס וְנִקְרַע.
אֲנָשִׁים לֹא חַיִּים בְּאֲנָשִׁים אַחֲרִים, לֹא
בְּפֶרֶחִים, גַּם לֹא בְּשִׁמְשׁ. אוֹלִי רַק בְּאֶרֶץ
אַחֲרֵת. אֶת אָדָם אַחֵר. הִיא מֵתָה.

אתמול

הַכֹּל הָיָה בְּבֵית הַשְּׁמוּשׁ, בְּצוּאָה,
בְּרֻכּוֹשׁ הַמְּשִׁתָּף שֶׁל שְׁנֵינוּ, בְּתִנּוּעָה
הַרְפָּה שֶׁל עֵץ הַפֶּקָאן הַמְּטַפֵּס אֶל
סֵף הַשֶּׁמֶשׁ. יוֹם אֶחָד עֲמֻדָּתָ עוֹרֶת
עַל סֵף הַכְּנִיסָה לַחֲדָר הָרִיק, אִמְרָתָ
דְּבָרִים מֵתוֹךְ בֶּשֶׁר הַפֶּה, גִּלְגִּלַּת מִסְפָּרִים
בְּעֶצֶם הַלֵּב, תְּרַגְלִי מִתְמַטִּיקָה גְדוֹלִים.
הַשְּׁמוֹת הַחֲלִיפוּ בִּינֵינוּ בְּמַהֲירוֹת שֶׁל
קוֹל בְּתוֹךְ פִּלְדָּה מוֹצָקָה, אֲנִי הֵייתִי
אֶת וְאֵת אֲנִי בְּאַחַת; הִיד, הַשְּׁעָר,
הַשְּׁמֵלָה, הַזֶּקֶן הָעֵבֶה, הַכֹּל הַתְּגִלָּה
מוֹלָנוּ: אֵין נִשְׁמָה, רַק מָה שֶׁנִּקְלַע
בְּסִלִּיל זָכְרוֹן, רַק מָה שֶׁהָנוּ אֶתְמוֹל.

הֵיִינוּ שְׁכוּרִים מִבְּקָר. סָתוּ עֲכָשׁוּ
וְרִיחַ לִילָךְ פּוֹשֵׁט וְנִמְרָח עַל חִלּוֹנוֹת
הַבַּיִת. הַזְרִיחָה לֹא נִגְמְרָת, הִיא עוֹלָה
וּבּוֹעֶרֶת, מְרַעִידָה זְרוּעוֹת אֵשׁ בְּלֵב
הָאֲדָמָה. אֵת נַחְמָה אַחֲרָת, אֲנִי רַק
אָנָּה שְׁכַרְתָּה אֵת עֲצָמָה מִן הַגּוֹף –
נִשְׁכָּכָה עֲרָמָה בְּתוֹךְ כּוֹרֶת דְּבוּרִים;
עֲקִיצוֹת מִבְּרֹזֶל. נְטִיפֵי דוֹג רֹתְחִים.
הַדֶּרֶךְ שֶׁלָּנוּ נִסְגָּרֶת בַּחֲשֶׁךְ כְּמוֹ אוֹלָר.
אֵת יוֹדֶעַת, אֵין יְשׁוּעָה. הַסּוֹף תִּמְיֵד מָר.

ראי

עֲכָשׁוּ אֶתָּה יֶשֶׁן לָאֵט, גַּב כְּמוֹשׁ.
כְּמַעַט אֶפְשָׁר לְשַׁמֵּעַ רִשְׁרוֹשׁ עֲצָבִים
בְּמִסְלוֹת הַשָּׁנִים, חִלּוֹמוֹת
זוֹרְמִים בַּחֲשֶׁשׁ אֶל הָרֹאשׁ הַמְּגִיד,
כְּמוֹ כַּף רֶגֶל הַמַּחְלִימָה מִנְקַע,
מִנְסָה לְלַמֵּד תְּנוּעוֹת מַחֲדָשׁ, לְהַזְדַּחֵל
בְּתוֹךְ הַכָּאב הָעֵדִין מִבְּלִי לְהַחֲבִל.
הַבְּקָרִים שְׁחוּלָפִים בַּחֲלוֹן נִבְטִים רַק מִן
הָעֵינִים שְׁלִי, אוֹר חוֹדֵר זְכוּכִית רֶכֶה,
חָרֵב זוֹהָרֶת לֹא טַפַּת דָּם בְּקֶצֶה.
אוּלִי בְּכָלֵל רְאִי גְדוֹל עוֹמֵד בֵּינֵינוּ?
אָדָם שְׂרוּאָה אֵת עֲצָמוֹ וְחוֹשֵׁב שֶׁהוּא
אֵינָנו, זֶה רַק הָאֲחֵר מְדַבֵּר מִגְּרוֹנוֹ.
לֹא יְבוֹאוּ יָמִים טוֹבִים.
אֶפְלוּ צִלָּךְ הוּא אָדָם שֶׁנִּשְׁכַּח וְנִבְלַע
בְּבֶשֶׁר הָרֶצֶפָה.